

[Holger Hansen.]

fremmest er en stramning af finanspolitikken og ingen pensionslovgivning. Det er jo ikke rigtigt. Denne lovgivning er en beslutning af Folketinget om, at der iværksættes en tillægspension begyndende den 1. april 1976 eller omkring det tidspunkt, og samtidig en beslutning om, at vi allerede nu begynder at spare op til denne tillægspensionsordning. Denne lovgivning er altså begge dele, og det synes jeg, at vi fra venstre udmærket kan være tilfredse med. Det andet smager, synes jeg nok, lidt for meget af overbuddet.

Må jeg om socialdemokratiets ændringsforslag om, at fondens midler skulle udlånes til kommunerne og til erhvervslivet, sige, at jeg forstår ikke ganske den tankegang, der ligger bag. Ved en placering i obligationer kommer disse penge hele området til gode. Hvorfor skal vi så bemærke dem? Jeg kunne have lyst til at spørge hr. Bundvad: Er det for at stille sig venlig an over for visse kredse, der interesserer sig for problemer som forureningsager og egnsudvikling, som det jo er vældig populært at snakke om i disse år, eller er tankegangen bag ændringsforslaget ligesom at åbne for det, vi meget ofte hører om fra socialdemokratisk side, en selektiv kreditpolitik? Jeg ville næppe tro, det sidste var tilfældet, men jeg kan ikke ganske se bort fra det. Efter vort skøn hænger kapitalmarkedet sammen, og derfor mener vi, at forslaget her, som det er fremsat af ministeren, er godt. Det er enkelt at administrere, det er neutralt, og vi kan fortsat støtte det.

Må jeg til slut sige, at der er jo i dette forslag en, skal vi sige indirekte forbedring af forholdene også for dem, der er pensionister nu. Der sker jo nemlig det, at ved at nedsætte udskrivningsprocenten og gennemføre dette 1 pct.s bidrag til pensionsfonden forrykker man skattetrykket en lille smule til gunst for i hvert fald en del af pensionisterne, og heri ligger vel også en bevidst handling. Jeg kan anbefale lovforslaget.

Valbak: Der er ikke nogen grund til at skjule, jeg vil tværtimod sige, at der er grund til at understrege, at en tillægspensionsordning, som bygger på en fond, tjener et dobbelt formål.

For det første tjener en sådan ordning det

formål på længere sigt at overføre en større del af de samlede indkomster til de ældre, og jeg vil gerne understrege på længere sigt, de ældres behov er jo navnlig på længere sigt.

For det andet skal en tillægspensionsordning tjene som led i en længeresigtet del af den økonomiske politik. Opsamlede midler vil give bidrag til en samfundsmæssig opsparing, og vor situation er jo den, at en betydelig indenlandsk opsparing er nødvendig i 1970'erne, hvis vi skal klare 1970'ernes investeringsbehov med de disponible ressourcer, navnlig af arbejdskraft. Det er jo sådan, at i mange lande, herunder andre skandinaviske lande, har man omsat disse ideer om at koble fonds til en tillægspensionsordning i praksis. Ideen bag udformningen af forslaget af 1967 fremsat af den daværende regering var præcis den samme. Vi begynder at spare midler op i en periode, hvor samfundet i høj grad har brug for det. Vi begynder at dele ud på et senere tidspunkt, hvor en mærkbar opsparing er sikret. Derved er der jo også skabt de nødvendige forudsætninger for at foretage det spring i levedoden, som kommende generationer af ældre vil have en naturlig forventning om.

Hvis jeg må vende tilbage til 1967-lovforslaget, som det blev fremsat dengang, så var der deri forudsat en fondsstørrelse ved udgangen af 1970'erne på ca. 14 milliarder kr. Dette beløb må man sammenligne med regeringsforslagets 6 milliarder kr.

Det ændringsforslag, som i dag er fremsat af det socialdemokratiske mindretal, må vurderes på baggrund af disse to tal. De 14 milliarder kr. var, hvad socialdemokratiet i 1967 fandt det hensigtsmæssigt at nå at spare op på kistebunden, så de lå der ved 1970'ernes udgang. Regeringen foreslår beskeden 6 milliarder kr. Konsekvensen af det socialdemokratiske mindretalsforslag har jeg ikke regnet ud, men det bliver vel højst 3 milliarder kr.

For at nå 14 milliarder kr., altså igen 1967-forslaget, på 10 år forudsattes det dengang, for det første at der blev foretaget en betydelig større inddragelse af købekraft, end det er tilfældet ifølge det forslag, vi i dag behandler, og for det andet en betydelig større afstand i tid mellem opsparingens påbegyndelse og udbetalingens påbegyndelse end ifølge ændringsforslaget fra det